Ο γεννημένος στη μεσογειακή Γαλλία από Κορσικανό πατέρα και Γενοβέζα μητέρα Paul Valéry μας έχει πει πως: ***«Τα βιβλία έχουν τους ίδιους εχθρούς με τον άνθρωπο: τη φωτιά, την υγρασία, την ανοησία, το χρόνο και το ίδιο τους το περιεχόμενο».***

Ισχυρή, αν όχι ακλόνητη άποψη. Πάνω της προέκυψε και το *«μαυρόασπρα καρέ & άλλες ιστορίες»* , που έρχεται σαν τέταρτη έκδοση και πέμπτος τόμος με δεύτερο τμήμα των τίτλων, αυτό το *«& άλλες ιστορίες».*

Δεκαοκτώ χρόνια μετά την πρώτη έκδοση, ο κύκλος της εξερεύνησης των τριών πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών του ελληνικού μότορσπορ δείχνει να κλείνει με άλλες 372 σελίδες, όπου αναφέρονται 829 ονοματεπώνυμα, εκθέτονται 1163 εικόνες και δομείται με, περίπου, 111.000 λέξεις.

Το παρελθόν δεν είναι απαραίτητο ότι εγγυάται για το μέλλον, αλλά καθώς ο κόσμος αλλάζει με ολοένα επιταχυνόμενο τρόπο, κάποιες μνήμες είναι αναντικατάστατες όχι μόνο διότι είναι ένας από τους καλύτερους τρόπους να κατανοήσουμε το τώρα, αλλά διότι δεν μπορούμε να τις ξαναζήσουμε. Τις περιβάλλει, τις χαρακτηρίζει μια μοναδικότητα.

Προσμένοντας καλύτερες, πιο ήρεμες μέρες, ώστε να βρεθούμε από κοντά οι λίγοι, σχετικά, ομοϊδεάτες για κάτι σαν παρουσίαση, ιδού η πρώτη, μικρή, ιδέα για το τι περιλαμβάνει, τι υπόσχεται και με τι ασχολείται το *«μαυρόασπρα καρέ & άλλες ιστορίες».*

Είναι, το εξώφυλλο και το εισαγωγικό σημείωμα .

Για περισσότερες πληροφορίες, e-mail στο:
mavroasprakare@gmail.com

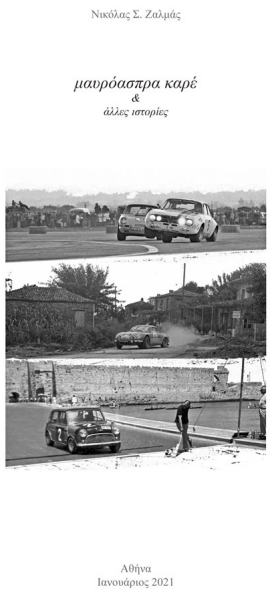

εισαγωγικό σημείωμα

Κύλησαν δεκατρία χρόνια από το τελευταίο μέρος της τριλογίας με δεύτερο τμήμα τίτλου το «…& *άλλες ιστορίες*». Ας θυμίσω, το 2003, το εύκολα λόγω περιεχομένου δημοφιλές «50 χρόνια Acropolis rally 1953-2003 & *άλλες ιστορίες*», το 2005, ο κάπως αλλόκοτος, σε πρώτη ανάγνωση, τίτλος «Όθεν οδεί καλά & *άλλες ιστορίες*» και το 2008, το σχεδιαστό ποιητικό «Κοινωλάδες στο χρόνο & *άλλες ιστορίες*».

Όλες αυτές οι εκδόσεις ήταν ατόπειρες καταγραφής του μεταπολεμικού ελληνικού μότορσπορ, οι οποίες ξεκινούν από το 1951, από τότε δηλαδή που, πολύ δικά, επιχειρείται και η πρώτη μεταπολεμική οργανωτική δραστηριότητα, και φτάνουν τριάντα χρόνια αργότερα, έως τις αρχές της δεκαετίας του 1980. Γιατί μέχρι τότε; Διότι, κατά την ταξιανή μου άποψη, η υπόθεση από τότε και μετά οδεύει ταχέως προς κάτι που καθόλου δεν με συγκινεί, όταν δεν με αποθεί, οπότε δεν υφίστατο το κίνητρο της ενασχόλησης.

Είναι σαφώς προτιμότερο να ασχοληθεί κάποιος που ενδιαφέρεται για αυτή, την ύστερη περίοδο, αν πάω υποτεθεί ότι υπάρχει πρόθυμος που ταυτόχρονα κατέχει τα, πάσης φύσεως, εγγράφα ώστε να κάμει μια όσο το δυνατό, αντικειμενική αλλά και ουσιαστική καταγραφή.

Έτσι με το «μαυρόασπρα καρέ & *άλλες ιστορίες*», η τριλογία γίνεται τετράλογία, οι πληροφορίες για αυτή την περίοδο πληθαίνουν, καθώς *παράλληλα* ανασύρονται και *πολλές* άγνωστες, αδημοσίευτες φωτογραφίες.

Ωστόσο σε μια εποχή όπου καταφρίτεται ωλείνα και περισσότερο η εντύπωση ότι μια εικόνα είναι χίλιες λέξεις, καθώς συνοπτούμε σφοδρές, αν όχι επικίνδυνες παρεκκαθήσεις, έρχεται ισχυρότερη η άποψη ότι οι εικόνες εκφράζονται με τη φωνή της *λεζάντας* τους και είναι οι λέξεις που, όχι σπάνια, υπερτερούν του οπτικού τεκμηρίου.

Να μη ξεχνιωνθεί το καίριο γεγονός ότι σε αυτή τη χρονική περίοδο, από τη στιγμή που εκδίδονται οι «Κουκκίδες» έως τις μέρες μας, η χώρα βυθίζεται σε μια σοβαρή οικονομική ύφεση, σε μια σημαντική κοινωνική ανατεφαχή και, όσο κι αν θέλουμε να το παραβλέπουμε, σε πλήρη αδυναμία αυτόνομης, κυριαρχικής πολιτικής, για να τεθεί, έτσι, αρκετά δικαιοκτικά.

Το κλειό της παρούσας έκδοσης κατανέμεται σε δύο κεφάλαια. Το πρώτο, *«εκφραστικής εικόνες»*, έχει να κάνει με ένα πλήθος γεγονότων, από τις δεκαετίες του 1950, του 1960 και του 1970, που είχαν μείνει ασχολίαστα ή ακόμα και αφύτευτα. Η σειρά καταγραφής είναι χρονολογική. Αφορούν εικόνες, δημοσιεύσεις, γεγονότα και θεμελιακά αφιερώματα, ασφαλώς προστυχενή και αδημοσίευτα.

Το δεύτερο, *«στην αχλή του Δ.Ρ.Α.»*, ενταγμένο στην τέχη του αγώνα. Την έκτεταση του πρώτα από το καλεντάρι του παγκοσμίου, ακολούθως από το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα και την πιθανή επίνοιδό του, *ελέω* ποιοθμίας, στο ψηλότερο σκαλοπάτι.

Το «Ακρόπολις», που εν πολλοίς έχει αντιμετωπιστεί ως τοτέμ, ως η ιερή αγελάδα του ελληνικού μότορσπορ, λες και διατηρεί οτιδήποτε από το λαμπρό παρελθόν του. Το Δ.Ρ.Α. που, τώρα, αποτελεί χίμαιρα, κάτι σαν την «Κόκκινη Μηλιά» του ελληνικού μότορσπορ.

Θιαφρεές και στις μέρες μας είναι κάτι περισσότερο από ένα εμπορικό πακέτο, το οποίο επιτροσθέτως κληνεί από τον ιδιωτικό τομέα δεν μπορεί να υποστηριξεί, ενώ πιθανή χρηματοδοτική εμπλοκή του κρατικού παράγοντα, εν μέσω βαθιάς ύφεσης και πανδημίας σε μια δοκιμαζόμενη χρεοκοπημένη χώρα, δεν θα ήταν παρά πρόκληση.

Το τρίτο, *«από τη Δόξη στην Ομοσπονδία»*, ασχολείται με αυτή την ιδιαίτερη μετάβαση που συντελέστηκε την τελευταία δεκαετία. Συγκροτείται από καταγραφή γεγονότων και διαδικασιών, όπου βέβαια παντού συναντάμε ρίζες από το παρελθόν.

Το τέταρτο, *«ο δρεπανόμενος κόσμος του σκλιπόντων»*, αριθμεί τις προσωπικότητες του χώρου που εγκατέλειψαν τα εγκόσμια σε αυτά τα τελευταία δεκατρία χρόνια. Περιγράφει τους χαρακτήρες, το έργο τους, το στίγμα που άφησαν. Κάνει μια προσπάθεια να μην ξεχαστούν στο λαχάνιασμα του χρόνου.

Στο πέμπτο κεφάλαιο, *«χρώμα»*, πραγματοποιείται ένα είδος παράβασης: καθώς οι γκρίζοι τόνοι, για λίγες σελίδες, χρωματίζονται. Αναπόφευκτη παράβαση, καθώς αναδύθηκαν από το φως του scanner μερικές εικόνες τόσο σπάνιας χρωματικής ομορφιάς, όσο και σπανιότερου περιεχομένου. Έτσι, συνδυάστηκαν με *άλλες*, κάπως γνωστές, στις οποίες προστέθηκαν σχόλια.

Η έκδοση ολοκληρώνεται στο έκτο κεφάλαιο με τον τίτλο *«επίλογος»*. Αποτελείται από μια μικρή συλλογή εικόνων και των κειμένων που τις συνοδεύουν, δύο προσωπικά σημειώματα, ένα πλήρες index, στοιχείο απαραίτητο σε μια τέτοια εργασία, για όσους επιθυμούν μια πληροφορία συγκεκριμένη. Καθώς και με ένα γλοσσάρι, ένα ερμηνευτικό λεξικό των ειδικών όρων, *αλλά* και ένα φωτογραφικό ευρετήριο, που αντιστοχεί την κάθε εικόνα με το δημιουργό της.

Ο προσεκτικός αναγνώστης και σχετικά γνώστης θα παρατηρήσει την απουσία πολύ λίγων ονοματεπώνυμων που, ιστορικά, θα έπρεπε ίσως να αναφερθούν. Η πιθανότατα σωστή τοιτη θεωρίσταση επιδέχεται δύο ερμηνειών.

Αποφασίζουν, πρώτον, διότι τα άσχημα, τα σκοτεινά τους στοιχεία είναι, κατά πολύ, υπέρτερα των θετικών τους, αν υποτεθεί ότι υπήρξαν, ανωστρόβολα, θετικά στοιχεία. Δεύτερον, διότι η ρήση του Oscar Wilde *«ποτέ που συμβάλλουν περισσότερο στην επιτυχία μας γιορτής είναι οι απόντες»*, ταιάζεται απόλυτα μαζί τους.

Οι μη αναφερόμενοι ατυχώς υπήρξαν και παραμένουν ασλησίστα ελιφρείς και εκκεντρικά αγρείοι. Υπήρξαν και παραμένουν απολύτως δουλικοί απέναντι σε αυτούς από τους οποίους εξαρτώνταν. Ταυτόχρονα ήταν αφόρητα εξωσκωπτικοί και βαρειά προσβλητικοί σε όσους θεωρούσαν ως υφιστάμένους. Συνδυασμός απολύτως ευτελής.

Ας υπογραμμιστεί επίσης ότι δεν θα είναι άστοχο το συμπέρασμα πως ενότα επαναλάμβανε το ελληνικό μότορσπορ κάπως προσχηματικά, για να εκφράσω ευφύτερες απόψεις.

Αυτά, τα προκαταρκτικά, εν αλέγοις.

Νικόλας Σ. Ζαλμάς

Φθινόπωρο 2020